

на българският черковно-народен въпросъ, — защото въ негово време фактически получиха българитѣ всичкитѣ ония права за независимостта на народната си черква, които „правно“ имъ бѣше утвърдилъ неговия предшественникъ Аали-паша, съ знаменитиятъ си ферманъ отъ 1871 г.

Избра се Български Екзархъ, и той отъ Видинъ, гдѣто бѣше митрополитъ, тръгна за Цариградъ. Изпяхтъ народътъ го дочакваше съ голѣми тържества, а въ Цариградъ докачаха го българитѣ въ огромна масса отъ 20 до 30 хиляди души, съ величественни овации. Екзархътъ се прие отъ Султанътъ въ тържественна аудиенция, — великиятъ везиръ и другитѣ паши и везири посѣтиха го вѣжливо и съ почетъ. Вис. Порта му издаде високъ „бератъ“, съ който получи инвеститура въ новата си властъ, — и цѣлъ свѣтъ осѣщаше, че звѣздата на кръвнитѣ врагове български, гърцитѣ, мѣждѣе и чезне, догдѣто се явява новъ факторъ на истокъ —: народътъ български.

Гърцитѣ, сгодени въ сърце, пакъ немислѣха да се отчайватъ, нето да се отрачатъ отъ широкитѣ си замисли. Като видѣха, че Генералъ Игнатиевъ, слѣдъ дългото си упорствуване противъ народнитѣ български стремления, отведнѣжъ се отпуща, и съвѣтва на Махмудъ-паша, да се не опира на Българитѣ, — растълукуваха си тѣ това, като че Българската политика била една и съща каквото и руската, — та споредъ това намислѣха, да се въсправятъ противъ сама Русия, и да обърнатъ българскиятъ въпросъ на голѣмъ и общъ, на свѣтски въпросъ. Зарадъ това съ нова, още по-жестока енергия, хванаха тѣ да расклацатъ вситѣ тѣмъ благосклонни елементи по Истокъ, и да приготвятъ „схизмата“, т. е. отцѣвиването на Българитѣ отъ православната черква, — догдѣто отъ друга страна